

ANI YAŞA

Sabah üşüyerek gözlerimi açtım. Sıcak yorganımın altında nasıl üşüyebilirim diye düşündüm. Kafamı cama çevirdiğimde camın açık olduğunu fark ettim. Annem her sabah olduğu gibi çabucak uyanayım diye camı açmıştı. Yattığım yerden zorlukla doğruldum. Mutfaktan domates ve soğan kokuları geliyordu .Bu lezzetli kokunun menemen olabileceğini düşündüm, sabırsızlıkla ayağa kalktığımda aklıma bir oyun geldi. Tek ayağımla seksek oynayarak cama doğru zıplasam mı diye aklımdan geçirdim. Sonra başladım zıplamaya. Zıpladım, zıpladım , zıpladım... En sonunda cama ulaştım. O arada kedim Tekir odaya girdi .Hemen bacağımın etrafında dönmeye başladı. Ben de dayanamadım ve eğilip kafasını okşadım. Birkaç dakika sonra Tekir birden odadan fırlayarak çıktı. Camı kapadıktan sonra üstümü giyinmeye başladım. Okul formamı giyer giymez nasıl görüldüğüme bakmak için odamdaki aynanın önüne geçtim. O arada annem odaya girdi.

-Kızım bugün nasılsın? diye sordu. Ben de:

-Carpe Diem anneciğim." diye cevap verdim. Annem garip garip suratıma baktı. Dün gece heyecanla bitirdiğim romanda geçen bir sözü kullanmam gayet normaldi ama anneme tuhaf geldi. Annem odadan çıktıktan sonra bende tuvalete gitmek için uzun ve dar koridorumuza doğru yürüdüm. Koridorumuzda yavaşça ilerlerken hiç sıkılmam, çünkü duvarlar aile albümü gibidir, anılarla dolu fotoğraflarımızla kaplıdır. Koridordaki etnik desenli kilimimizin bugün de kenarının katlanmış olduğunu fark ettim. Belli ki Tekir odamdan fırlayarak mama kabına koştururken katlamıştı kilimin kenarını. Kabına konan mama sesini Tekir nerde olsa duyar. Banyodan içeri girdiğimde hemen saçlarımı taradım. Saçlarım kısa olduğu için çok uzun sürmedi. Aslında hep uzun saç istemişimdir ama annem gençliğinden beri beğendiği bir aktristin saçlarına benzesin diye uzun yıllardır saçlarımı hep kısa kestirir. Ben de o mutlu olsun diye beğenmiş gibi davranırım.

Mutfağa girdiğimde annemle babamın kahvaltı için beni beklediğini fark ettim. Birilerini bekletmekten hiç hoşlanmam, elimden geldiğince hızlı davranırım. Kahvaltımı bitirmeye yakın Ali abinin arabasının korna sesi geldi aşağıdan. Arkadaşım Buse'nin babası Ali abi, işe gitmeden önce beni evden hep alır ve Buseyle beraber bizi okula bırakır. Ali abinin arabası eski ve benim gibi çok yavaştı ama bir gün olsun bizi okula geç bırakmadı. Arabaya bindiğimde Buse bana: "Günaydın" dedi. Buse'nin yanında kardeşi Yusuf da vardı, birbirlerine çok benziyorlar. Mesela ikisinin de iri ve yeşil gözleri var ama güldüklerinde gözleri küçülür, onun yerine bembeyaz dişleri ortaya çıkar. Herkes emniyet kemerini taktıktan sonra Ali abi yavaşça arabayı hareket ettirdi. Yolda ilerlerken etrafı izlemeyi çok severim. Bazen Buse'yle birlikte araba saymaca bile oynarız. Bir süre sonra okula ulaştık. Arabadan indik ve Yusuf'a "İyi dersler." diyerek sınıflarımıza dağıldık. Biz Buse ile aynı sınıftayız.

Ders başladığında Okan Öğretmen sınıfa girmişti. Öğretmenimiz sarı saçlı, mesleğine aşık ve iyi biriydi. Öğretmeni görünce hepimiz birden ayağa kalktık, herkes oturduktan sonra

öğretmen elindeki kuklaları gösterdi. Diğer elinde ne olduğunu bilmiyorduk çünkü elini arkasına saklamıştı. Ama bu gizem çok da uzun sürmedi. Diğer elinde bir kutudan yapılmış küçük bir tiyatro salonu vardı. Öğretmen bunu herkese gösterince bütün sınıf çılgınlık atarak öğretmene sarıldı. Herkes koşarken ben aralarında kaldığım için düştüm. Buse hemen beni kaldırdı. Bende kendi kendime: "Olsun, herkes sürprizin heyecanı ile koşurken bana zarar verebileceklerini düşünemedi, bunu istemeden yaptılar bence." diye geçirdim aklımdan. Sonra yavaş bir şekilde ilerleyerek öğretmenime en son ben sarıldım. Herkes kendine bir minder alarak yere oturdu. Öğretmen bana kendi sandalyesini verdi. Sahneyi kurduktan sonra kuklaları oynatmaya başladı. Herkes oyunu dikkatle izledi. Bu oyun bir ders boyunca devam etti.

Ders bitince herkes teneffüse çıktı. Ben de kantinden su almaya gidiyordum. Merdivenlerin önüne geldiğimde kalabalıkla karşılaştım. Buse'den yardım istemek için yanına gittiğimde başka birisiyle konuştuğunu gördüm. Ben de: "O zaman öbür teneffüs giderim. Arkadaşımın konuşmasını bölmek istemem." dedim kendi kendime. Sınıfa döndüğümde eşyalarımın hepsi yerdedi. Hemen çantamın yanına gittim. Çantamdaki uğurlu müzik kutum kırılmış mı diye baktım. Neyse ki kırılmamıştı. Ben çantamı ve yere düşen eşyalarımı toparlamaya çalışırken arka sıramda oturan Cemre ile arkadaşının konuşmasına kulak misafiri oldum. Cemre bir mağazada gördüğü rügan ayakkabıları alamadığı için ailesi ile üç haftadır konuşmadığını ağlamaklı bir ses tonuyla anlatıyordu. Arkamı döndüğümde Cemre'nin gözünden yaşlar aktığını gördüm. Bu olay bana çok garip geldi. Sabah camı kapatabilmek için değneklerimi kullanmadan ilerlemek için sek sek oynamam, engelsiz olan arkadaşlarımın telaşlı koşturmacası arasında kalıp yere düşmemi umursamamam herkes mindere oturabiliyorken benim öğretmenim sandalyesine oturmam, merdivenleri yardımsız çıkamadığım için kantine gitmekten vazgeçmem, benim mutluluğuma, hayata bakış açım ve her olaya sevgiyle yaklaşmama engel değilken benim engelli olarak adlandırılmam, Cemre'nin var olan ayaklarına sadece bir ayakkabı alamadığı için ağlaması....Tüm bunlar bir anda zihnimden geçerken düşündüğüm şey şu oldu: "Aslında engelsiz olan bendim."

Okul Adresi : Marmara Eğitim Köyü
Maltepe/İSTANBUL

Okul Telefonu : 0216 626 10 00/1122

Öğrenci Ev Adresi :ERTUĞRUL GAZİ CADDESİ ZÜMRÜTEVLER
MAHALLESİ FUAYE SÜREYYAPAŞA SİTESİ 8/A BLOK
D:1 MALTEPE/İSTANBUL

Velinin Adı Soyadı : Tuğba EKİNCİ

Velinin Telefonu : 0533 594 93 61

Veli e-mail Adresi : tuugbaekinci@gmail.com

Öğretmenin Adı Soyadı : Nihan ÇELİK
Öğretmenin Telefonu : 0216 626 10 00
Öğretmenin e-mail Adresi :nihancelik@mek.k12.tr